1987 దీపావళి కథలపోటీలో రు.1,050/లు బహుమతి పొందిన కథ

మమతల శిఖరం

"అమ్మా! వెళ్ళొస్తాను" మోటార్ సైకిల్ బయటకు తీస్తూ కేక వేసాడు మౌళి.

"మంచిది నాయనా జాగ్రత్త. రద్దీగా వున్న దగ్గర బండిదిగి పోయి నడిపించుకుని వెళ్ళు." గుమ్మం వరకు వచ్చి జాగ్రత్తలు చెప్పింది వర్ధనమ్మ.

"అలాగే నమ్మా, నువ్వు రెండు పూటలా మందు త్రాగడం మరచిపోకు. సాయంత్రం తొందరగా వచ్చేస్తాను. డాక్టరు దగ్గర కెళదాం" మోటారు సైకిల్ స్టార్ట్ చేస్తూ అన్నాడు మౌళి.

ఆఫీసు కెళుతున్న మౌళిని కనుచూపు మేరదాటేంత వరకు చూస్తూ ద్వారం వద్దే నిలబడి పోయింది వర్ధనమ్మ.

మౌళి తన పట్ల చూపుతున్న ప్రేమాభిమానాలకి ముగ్ధురాలైన వర్ధనమ్మ కళ్ళు అప్రయత్నంగా వర్షించాయి.

లోకంలో ఏ కన్న కొడుకు తన తల్లిని ఇంత గారాబంగా చూసుకోడేమో!... నిజంగా తనెంత పుణ్యం చేసుకుంది?.. వృద్ధాప్యం పైనబడి. వంట్లో జవసత్తువులు క్షీణించి ఆ పరమేశ్వరుని పిలుపుకోసం ఎదురు చూస్తూ భారంగా రోజులు నెట్టుకొస్తున్న సమయంలో "అమ్మా నేనున్నాను నీకేం భయంలేదు" అంటూ చేయి పుచ్చుకుని నడిపించే సుపుత్రుడున్నాడంటే తానే జన్మలో చేసుకున్న సుకృతమో!

"వెధవా నూనె అంతా వొలక బోసేస్తావా?.. ముదనష్టపు వెధవా.. నీకిరోజు అన్నం పెడితే ఒట్టు రెండ్రోజులు పస్తు పెడితేగాని నీ రోగం కట్టదు. శనిగొట్టులా దాపరించావు. అవతలకు పోయి తగలడు. నీ ముఖం నాకు చూపించకు."

శాపనార్థాలు.

వెంటనే దభీదభీ మన్న శబ్దం.

"అమ్మోయ్, బాబోయ్..." పసివాడి ఆర్తనాదం. మళ్లీ శాపనార్థాలు.

"అమ్మా నన్ను కొట్టకమ్మా, చేయి జారి పడిపోయింది. నేను కోరుండి పడేయలేదు. నన్ను కొట్టకమ్మా" పిల్లాడి ఘోష.

పసివాడి ఆక్రందనకు వర్ధనమ్మ చలించి పోయింది. పిడికెడు మెతుకుల కోసం సవతి తల్లి పెట్టే బాధలన్నీ సహిస్తున్న తొమ్మిదేళ్ళ బాబ్జీ రూపం కళ్ళు ముందు దీనంగా కదలాడ సాగింది.

మీనాక్షి వాడిని తిట్టని క్షణం లేదు.

శాపనార్థాలు పెట్టని ఘడియలేదు.

చేయి జేసుకోని రోజంటూ లేదు.

ఇవాళ ఆమె ప్రవర్తన తారస్థాయికి చేరుకుంది. ఆమె ఆగ్రహానికి పిల్లాడేమై పోతాడోనన్న వూహ రావడంతో గభీలుమని ప్రక్కింటి వాటాలో కెళ్ళి బాబ్జీ చేయి పుచ్చుకుని బయటకు లాగింది వర్ధనమ్మ.

"ఎందుకమ్మా మీనాక్షి నీకా పిల్లాడంటే అంత ద్వేషం. పసిపిల్లలు దైవంతో సమానమంటారు. వాళ్ళనేమన్నా ఆ దేవుణ్ణి దూషించినట్లే అవుతుంది. నీకు వాడి మీద కోపం వచ్చినప్పుడు మా ఇంటికి పంపించేయమని నీకెన్నో సార్లు చెప్పాను. గొడ్డును బాదినట్లు వాడిని చితగబాదుతూ వుంటే నేను చూడలేను".

వర్ధనమ్మ మాటలకు మరింత రెచ్చిపోతూ, "మీకేం తెలుసండి వీడల్లరి. కొట్టు కెళ్ళి నూనె పట్టుకు రారా అంటే చక్కగా రోడ్డుమీద సీసా ఎత్తేసి మొండి చేతులతో వచ్చాడు" ముందు కొచ్చింది మీనాక్షి మరో రెండు గుద్దులు గుద్దడానికన్నట్లు.

బాబ్జీగాడు వణికిపోతూ వర్ధనమ్మగారి కాళ్ళను గట్టిగా చుట్టేసుకున్నాడు. వాడి పరిస్థితికి ద్రవించుకు పోయిందావిడ హృదయం. ఇక నుండైనా వాడి వంటి మీద చేయి పడకుండా చూడాలి. దానికి తనేం చేయగలదు?... ఎందుకు చేయలేదు?.. ఆమె మనసు మరేలా చెయ్యాలి. బిడ్డ మీద ప్రేమ కలిగేటట్లు చూడాలి.

"వయసులో నువ్వు నాకంటె చాల చిన్నదానివి మీనాక్షి. అనుభవం నేర్పిన పాఠాలన్నీ చదువుకుని పండి పోయిన ముదుసలని నేను. నువ్వు కోపం తగ్గించుకుని సావకాసంగా వినగలిగితే నాలుగు ముక్కలు చెబుతాను" అన్నది వర్ధనమ్మ అనునయంగా.

ఏమిటన్నట్లు కళ్ళెత్తి చూసింది మీనాక్షి.

"ఒకప్పుడు స్త్రీ నలుగురు కొడుకులైనా పుట్టాలని కోరుకునేది. ఎందుకో తెలుసా? కాటికి కాళ్ళు చాచే సమయంలో ఏ ఒక్కడైనా తనని చూడకపోతాడా అన్న ఆకాంక్షతో. ఐతే ఈనాడు కాల మాన పరిస్థితుల దృష్ట్యా ఆడైనా మగైనా ఇద్దరే చాలనుకుంటున్నారు. ఏది ఏమైనా నీ కడుపున కలిగింది ఒక్కగాని ఒక్కనలుసు. చివరికంటా వాడు నిన్ను ప్రేమగా చూసుకుంటే ఫరవాలేదు. లేనినాడు నీ సవితి కొడుకు బాబ్జీయేనా నిన్నాదుకోవచ్చు. అందువల్ల వాడిని కొట్టి తిట్టి దూరం చేసుకోకు. కడుపున పుడితేనే బిడ్డలు లేకుంటే కారనుకోవడం శుద్ధ అవివేకం" హితోపదేశం చేసింది వర్ధనమ్మ.

"అదేమిటండీ అలా మాట్లాడుతారు. నా కొడుకు రాజేష్‌కి నేనంటే ప్రాణం. నన్నొదిలి వాడు ఒక్కక్షణం కూడ వుండలేడు. అలాగే వాడంటే నాకూ పంచప్రాణాలు. వాడు కోరిందెప్పుడూ నేను కాదనను. మొన్నకి బొమ్మలు కావాలన్నాడు. వెంటనే కొన్నాను. ఇవాళ చిన్న సైకిల్ కావాలని పట్టుబట్టాడు. కాదనలేదు. ఇంత గారాబంగా వాడిని పెంచుతున్నప్పుడు వాడికి నా మీద ఎందుకు ప్రేమ వుండదు?" అడిగింది మీనాక్షి.

"ఒక్కమాట. నీకంటే ప్రేమగా, అప్యాయంగా చూసుకున్నాను నా కొడుకుని. వాడి భవిష్యత్తు కోసం వళ్ళు, ఇల్లు గుల్ల చేసుకున్నాను. ఇంత చేసినా రెక్కలొచ్చాక వాడు రెక్కలుడిగిన నన్ను విడిచి పెట్టి వెళ్ళిపోయాడంటే నువ్వు నమ్మలేవు. వారానికో రోజు కుక్కకు పడేసినట్లు పట్టెడన్నం పడేస్తే ఆ నాలుగు మెతుకులు కతికానన్న కృతజ్ఞతతో ఈ అవసాన దశలో నన్నెంతో అభిమానంగా, అపురూపంగా చూసుకుంటున్నాడు, మౌళి.

"చంద్రమౌళి నీకన్న కొడుకు కాదా?" ఈమారు ఇంతలేసి కన్నులు చేసి ఆశ్చర్యంగా చూసింది మీనాక్షి.

"కాదమ్మా, వాడు నాకు ఏమీ కాడు. వారాలబ్బాయిగా మా ఇంట చేరి... అంతా వివరంగా చెబుతాను. ఇలా కూర్చో. నా జీవిత గాథ విన్నాకైనా నీ మనసు మారగలిగితే నాకంత కన్నా కావలసింది మరొకటుండదు" అంది వర్ధనమ్మ మెట్ల మీద కూర్చుంటూ.

ఆశ్చర్యంగా చెవులు రిక్కించి వర్ధనమ్మ చెప్పే మాటల్ని అతి శ్రద్ధగా వినసాగింది మీనాక్షి.

అస్తమ సూర్యుడు తన వేడిమిని కోల్పోయి పశ్చిమాద్రిలోకి మెల్లగా

జారుతున్నాడు. వైశాఖ మాసం చివరి రోజులు కావడం మూలాన్న పగలంతా ఉక్కపోతకు ఉడికిపోయిన ముకుందరావుగారు చల్లగాలి కోసం వాకిట్లో మంచం వాల్చుకుని నడుంవాల్చారు.

వర్ధనమ్మ కూడా ఇంటి పనులన్నీ ముగించుకుని భర్త ప్రక్కనే కూర్చుంది.

అప్పుడే ఎవరో అబ్బాయిని వెంటేసుకుని వచ్చారు రామం మాష్టారు.

మాష్టార్ని చూడడంతోనే లేచి కూర్చున్నారు ముకుందరావు. వర్ధనమ్మ లేచిపోయి గుమ్మం మీద కూర్చుంది.

"రండి" ప్రక్కనే స్థలం చూపించారు ముకుందరావుగారు.

మాష్టారితో వచ్చిన అబ్బాయిని ఎగాదిగా చూసింది వర్ధనమ్మ.

"వీడిని పెంచుకుంటున్న సత్యవతమ్మ పోయింది" అన్నారు మాష్టారు ఆ పిల్లాడిని చూపిస్తూ.

"పాపం" విచారం వ్యక్తం చేస్తూ ఆ కుర్రాడి వంక జాలిగా చూసారు ముకుందరావుగారు.

జారిపోతున్న చెడ్డి, చిరుగుల లాల్చీ, తల్లికోసం ఏడ్చి ఏడ్చి వుబ్బిపోయి ఎర్రగా మారిపోయిన కళ్ళు, దీనాతి దీనంగా వున్న అతడి వదనం చూస్తే ఎంతటి పాషాణ హృదయమైనా వెన్నలా కరిగిపోక మానదు. ఐతే వాడిని చూసిన వర్ధనమ్మగారి మనసు ఏ మాత్రం చలించలేదు. పైపెచ్చు వాడి బరువు తన మీదెక్కడ పడుతుందోనని బెంగపడ్డది కూడా.

"వీడి తల్లి పోతూ పోతూ వీడికేదైనా జీవనోపాధి చూపించమని నాకప్పజెప్పింది. నా ఉనికి మీకు తెలుసు కదా! వంటరివాణ్ణి. నా వంతు బాధ్యతగా వాడికి రెండక్షరం ముక్కలు చెప్పగలను తప్ప మరేం చేయగలను? అందుకే బాగా ఆలోచించి ఏడిళ్ళల్లో వారాలు ఏర్పాటు చేసాను అందులో భాగంగా మీరో రోజువాడికింత అన్నం..."

"దానికంతగా చెప్పాలా మాష్టారు. అలాగే కానివ్వండి. అనుకోకుండా చేసే ఇటువంటి మంచి పనులే మనిషిని అవసాన దశలో ఆదుకుంటాయి."

ముకుందరావు ఆ మాటలు అంటున్నప్పుడు మాష్టారి కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి.

"మీ ఔదార్యానికి నా జోహార్లు" శలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు రామం మాష్టారు.

తనూహించినట్లే పిల్లాడిభారం తనపై పడటంతో చివాలున లేచి చిరాగ్గా

లోపలకెళ్ళిపోయింది వర్ధనమ్మ.

భర్త మాటకు నోరు విప్పలేక వొప్పుకున్నదే గాని ఆమెకు సుతరాము ఇష్టంలేదు.

కొడుక్కి కూర అన్నం పెడితే వాడికి ముందు రోజు మిగిలిపోయిన పాడి మెతుకులు గుమ్మరించి చేతులు కడుక్కునేది. ఆకలి, రుచి ఎరుగదు, నిద్ర సుఖమెరుగదంటారు. వర్ధనమ్మ వడ్డించిన చారూ అన్నమే పంచభక్ష్య పరమాన్నంగా భావించి తినిపోతూ వుండే వాడా కుర్రాడు. ఎవరే పని చెప్పినా శ్రద్ధగా చేస్తూ అందరి మన్ననలు పొందటమే కాకుండా క్లాసులో కూడ మంచి మార్కులు తెచ్చుకుని ఎంతో తెలివైన వాడుగా పేరు సంపాదించుకున్నాడు.

తను పడేసిన మెతుకులు తిని చదూకుంటున్న మౌళి తన కొడుకు చంద్రం కంటె మిన్నగా చదువుకోవడం చూసి కన్ను కుట్టుకుంది వర్ధనమ్మకి.

అప్పటి నుండి ఈర్ష్యతో ఏవేవో పనులు పురమాయిస్తూ వాడి చదువుకు విఘ్నం కలిగించేది.

రోజులు దొర్లుతున్నాయి కాలంలో ఎన్ని మార్పులు?....ముకుందరావుగారు గుండెపోటుతో మరణించారు. రామం మాష్టారుకు మరో వూరు బదిలీయై పోతే వెళ్ళిపోయారు.

ఆ రోజు మౌళికి, చంద్రానికి పదవ తరగతి పబ్లిక్ పరీక్షలు ప్రారంభం.

అర్ధరాత్రి వరకు చంద్రాన్ని దగ్గర కూర్చోబెట్టుకుని చదివించిన వర్ధనమ్మ. వాడు మంచి మార్కులతో ఇంటర్ పాసైతే డాక్టరీ చెప్పించాలని ఆమె కోరిక.

తన కొడుకు కంటె బాగా చదువుకుని మౌళి ఎక్కడ పెద్దవాడై పోతాడోనన్న దుగ్ధ ఆమెను నిలువెల్లా దహించివేసింది.

ఉదయాన్నే లేచి చదువుకుని, స్నానం చేసి గుడికెళ్ళి దైవాన్ని ధ్యానించుకుని ఆశీర్వాదం కోసం వర్ధనమ్మ దగ్గరకొచ్చాడు. మౌళి.

"అమ్మా! ఇవాళ్టి నుండి పరీక్షలు. నన్ను ఆశీర్వదించి పంపమ్మా" వర్ధనమ్మగారి పాదాలను స్పృశించాడు మౌళి. వాడి కళ్ళల్లో దీనత్వం. మాటల్లో అమాయకత్వం వుట్టిపడుతున్నాయి.

"నా ఆశీర్వాదం నీకెప్పుడూ వుంటుంది. బాబూ. ఐతే నాకీ రోజు వంట్లో ఏమీ బాగులేదు. వెంటనే డాక్టరుకు చూపించుకుంటే గాని బతకను."

"అమ్మా!" బాధగా పిలిచాడు మౌళి.

"కడుపులో ఏదో తెలియని బాధ. ప్రేగులు ఉంగలు చుట్టుకుపోతున్నాయి. పట్నం పోయి వైద్యం చేయించుకుందామన్నా నాకు తోడెవరూ లేరు. చంద్రం పరీక్ష మానేసి నన్ను పట్నం తీసుకెళతానంటున్నాడు. పాపం వెర్రినాగన్న. నా కోసం తన చదువును కూడ లెక్క చేసుకోవడం లేదు" అంది వర్ధనమ్మ బాధతో మెలికలు తిరిగిపోతూ.

"చంద్రం ఎందుకమ్మా. వాడిని పరీక్షకు వెళ్ళని, నేనే నిన్ను దగ్గరుండి డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకెళతాను" అన్నాడు మౌళి కను కొలుకుల నుండి జాలువారుతున్న నీటి బొట్టును చేత్తో తుడుచుకుంటూ.

మౌళి మాటలకు లోలోన పొంగిపోయింది వర్ధనమ్మ. తన పాచిక పారినందుకెంతో సంతోషంగా వుంది. ఐతే ఆ ఆనందం బహిర్గతం కాకుండా ప్రయత్నిస్తూ "నా మీద నీకున్న ప్రేమకొద్దీ. అలా అంటున్నావు. చాలా సంతోషం బాబు. కాని నీ చదువు ఏమై పోతుందోనని దిగులుగా వుంది" అంది వర్ధనమ్మ.

"మరేం ఫరవాలేదు. ఇవాళ కాకుంటే అక్టోబరు పరీక్షలలో కూర్చుంటాను. నాగురించి దిగులు పడకు. వెంటనే బయలుదేరమ్మా" తొందరపెట్టాడు మౌళి.

ఆ క్షణం వరకు గుండ్రాయిలా వున్న వర్ధనమ్మకు ఏం రోగం వచ్చిందా అని ఆశ్చర్యపోయారంతా. కావాలనే మౌళిని పరీక్షకు కూర్చోనీయకుండా చేయడానికి ఆమె పన్నిన పన్నాగమని అనుకున్నారు.

చంద్రం ఇంటర్ పాసవగానే వర్ధనమ్మ బోలెడంత డొనేషన్ కట్టి వాడిని మెడిసిన్‌లో చేర్పించింది. యస్.యస్.సి. మంచి మార్కులతో పాసైన మౌళికి హాస్టల్లో సీటు రావడంతో ఇంటర్‌లో చేరాడు.

చంద్రం చదువుకోసం వర్ధనమ్మ భూమి పుట్ర అమ్మేసింది. గాజు పూస తాకట్టు పెట్టింది.

చదువు పూర్తయిన వెంటనే రైల్వేలో ఉద్యోగం దొరికింది. చంద్రానికి కలకత్తాలో మెడికల్ ఆఫీసరుగా పోస్టు చేసారు. వర్ధనమ్మ ఆనందానికి అవధుల్లేవు. వాడి పేర ఆలయంలో అర్చనలు చేయించింది. వాడి ప్రయాణానికి కావలసినవన్నీ సర్దిపెట్టింది.

"అక్కడకు వెళ్ళగానే ఇల్లూ వాకిలి చూసి నిన్ను తీసుకెళతాను" అన్నాడు చంద్రం పెట్టి, బెడ్డింగు బండిలో పెడుతూ.

"అలాగే నాయనా"

ఆనందంలో ఆమె నయనాలు వర్షించాయి. కొడుకును అక్కున జేర్చుకుని ముద్దాడింది.

చంద్రం వెళ్ళిన వెంటనే క్షేమంగా చేరినట్లు జాబు వ్రాసాడు. ఆ తర్వాత వర్ధనమ్మ ఎన్ని ఉత్తరాలు వ్రాసినా జవాబు లేదు. కన్న కొడుకు నిరాదరణను భరించలేకపోయింది వర్ధనమ్మ. ఎప్పటికైనా తన కొడుకు తన దగ్గరకు రాకపోతాడా అన్న ఆశతో ఎదురు చూడసాగింది. రోజులు, నెలలు, ఏళ్ళు గడచిపోతున్నాయి. చంద్రం జాడేలేదు.

వృద్ధాప్యం వంటి మీద పడటంతో ఎటూ కదలలేని స్థితికొచ్చింది వర్ధనమ్మ. ఆమె స్థితిని వివరిస్తూ ఆ వూరి కరణంగారు చంద్రానికి ఉత్తరం వ్రాసారు.

ఉత్తరం అందుకుని వెంటనే వచ్చాడు చంద్రం.

ఎన్నో ఏళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ చంద్రాన్ని చూసిన వర్ధనమ్మ సంతోషంలో వుబ్బి తబ్బిబ్బయిపోయింది. ఆనందంతో కొడుకుని కౌగిలించుకుని ప్రేమగా తల నిమిరింది.

వెర్రి ఆనందంలో వర్ధనమ్మ చంద్రం ప్రక్కన నిలబడ్డ అమ్మాయిని గుర్తించనేలేదు.

"నన్ను క్షమించమ్మా ఈమె నాతో పాటు మా హాస్పిటల్‌లోనే పని చేస్తోంది. అనివార్య పరిస్థితులలో నీకు మాట మాత్రమైనా చెప్పకుండా ఈ బెంగాలి అమ్మాయిని చేపట్టవలసి వచ్చింది" అన్నాడు చంద్రం తన అర్ధాంగిని చూపిస్తూ.

"నమస్తే అంటీజీ" అంది అనిత.

కొడుకు మాటలకు వర్ధనమ్మ హృదయం కకావికలమై పోయింది. చిన్నప్పటి నుండి అతిగారాబంగా పెంచి, పెద్ద చేసిన తన కొడుకును పెళ్ళి పీటల మీద కూర్చుంటే చూసి మురిసిపోవాలని ఆమాతృ హృదయం ఎంతగా తపించిందో వారికేం తెలుసు? ఏది ఏమైనా పరిస్థితులతో రాజీపడటం తప్ప తనిప్పుడు చేయగలిగిందేమీ లేదనుకుని మనసుకు సమాధానపరచుకుంది.

"ఒరేయ్ చంద్రం నువ్వెళ్ళిన ఈ ఐదేళ్ళలో ఒక్క మారు కూడా ఈ అమ్మ నీకు జ్ఞాపకం రాలేదురా?" నిట్టూరుస్తూ అంది వర్ధనమ్మ.

"అది కాదమ్మా నీకు చెప్పా పెట్టకుండా పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు నీవేమంటావోనని భయపడి ఏ విషయం నీకు రాయలేదు" ఏడుపు ముఖం పెట్టాడు చంద్రం.

రాక రాక వచ్చిన కొడుకుతో ఆ మాట ఎందుకన్నానా అని లోలోన బాధ పడింది వర్ధనమ్మ.వారం రోజుల పాటు రాత్రి పగలు కొడుకు కోడలు వర్ధనమ్మ మంచం దిగకుండా సేవలు చేసారు. కొడుకు తన పట్ల చూపుతున్న ప్రేమాభిమానాలకి పుప్పొంగిపోయింది.

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక తల్లి దగ్గర కూర్చుని ఆ మాటా ఈ మాటా ముచ్చటిస్తూ "అమ్మా ఈ ఇల్లు అమ్మేసి మాతో నువ్వు కూడా వచ్చేయకూడదు" అడిగాడు చంద్రం.

"అలాగే బాబు. తప్పకుండా నీతో వచ్చేస్తాను. నేనొక్కర్తిని మరిక్కడ వుండలేను. ఐతే మనం ఇంటి మీద ఆశ ఏమీ పెట్టుకోనక్ఖర్లేదు." అంది వర్ధనమ్మ.

ఆశ్చర్యంగా చూసాడు చంద్రం.

వాడి ఆంతర్యాన్ని గ్రహించిన వర్ధనమ్మ. "నువ్వెళ్లిన దగ్గర నుండి నాపోషణకి, మందులకు అడిగినప్పుడల్లా సుబ్బయ్య డబ్బిచ్చాడు. అతడి అప్పు ఈ ఇంటికి సరిపడేలా వుంది. ఐనా దాని గురించి నువ్వేమీ బాధ పడకు. నువ్వు ప్రయోజకుడివయ్యావు అదేచాలు" అంది.

తల్లి మాటలకు దెబ్బ తిన్నట్టె పోయాడు చంద్రం. పూర్వం కంటె ఆ వూరిప్పుడు బాగా అభివృద్ధి చెందడం వలన లంకంత వున్న ఆ కొంప ఓ యాభై అరవై వేలు చేయక పోతుందా అని అనుకున్నాడు.

"సరే ప్రయాణం ఎప్పుడో చెబితే మూటా ముళ్ళూ సర్దేసుకోవచ్చు" అన్నది వర్ధనమ్మ చంద్రం నోటి నుండి ఏమాట రాకపోవడంతో.

"ప్రస్తుతం మేం వుంటున్న ఇల్లు చాలా ఇరుకైంది. మా ఇద్దరికే చాలడం లేదు. నువ్వు కూడ వచ్చి ఏం వుంటావు? నేను వెళ్ళగానే మరో పెద్ద ఇల్లు చూసి నిన్ను తీసుకువెళతాను" అన్నాడు చంద్రం.

ఒకమారు ఇలాగే అని ఐదేళ్ళ తర్వాత కనిపించాడు చంద్రం. మళ్లీ అదే ముక్క వాడి నోటి నుండి రావడంతో వాడి మాటలు నమ్మాలో మానాలో తెలీడం లేదు వర్ధనమ్మకి.

"సరే బాబు నీకెలా మంచిదనిపిస్తే అలా చెయి" అని వూరుకుంది వర్ధనమ్మ.

మర్నాడే భార్యను తీసుకుని ప్రయాణమయ్యాడు చంద్రం.

రోజులు, నెలలు గడుస్తున్నాయి. మరి చంద్రం రాలేదు సరికదా ఉత్తరం ముక్కైనా వ్రాయలేదు.

వర్ధనమ్మ హృదయం కడలిలో ఉవ్వెత్తున ఆలోచనా తరంగాలు లేచి అంతులేని చలనాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. తను చచ్చిపోతే ఇల్లూ వాకిలి ఏమై పోతుందోనన్న భయంతోనే చంద్రం వచ్చాడు తప్పా తన మీదున్న మమకారంతో కాదన్న నిజాన్ని తెలుసుకుని తల్లడిల్లిపోయింది. తనకు అందరూ వుండి కూడ వంటరిగా మనుగడ సాగించవలసి వస్తున్నందుకు ఆమెకు దుఃఖం ఆగలేదు. అంతులేని ఆలోచనలతో ఆమె ఆరోగ్యం క్షీణించింది. భూత భవిష్యత్ వర్తమానాలు కళ్ళ ముందు నాట్యమాడుతూ ఆమెను భయకంపితురాల్ని చేస్తున్నాయి. కేవలం తోడు కోసం పరితపించసాగిందామె మనసు.

"అమ్మా!" కమనీయమైన ఆ సుపరిచిత కంఠం కర్ణభేరిని తాకేసరికి పులకించిపోయిందామె తనువు.

గభాలున మంచం మీద నుండి లేచి కళ్ళు తెరచి చూసింది.

"మౌళి...."

"బాబూ! నువ్వా....." పూడుకుపోయిన ఆమె కంఠం నుండి అతి కష్టం మీద విడివడ్డాయి ఆ మాటలు.

"ఔను. నేనేనమ్మా. నీ మౌళిని" దగ్గరకొచ్చి ఆమె తల నిమిరాడు ఆప్యాయంగా అత్యంత బాధాతప్తమైన ఆమె హృదయానికి ఎంతో స్వాంతన కలిగించిందా స్పర్శ. పోతున్న ప్రాణాన్ని ఎవరో పట్టుకుని ఆపినట్లైంది. కను కొలుకుల నుండి అప్రయత్నంగా ఆనంద బాష్పాలు జాలువారాయి.

"బాబూ, నాయనా!" అంటూ మౌళిని దగ్గరకు తీసుకుంది వర్ధనమ్మ.

"ఎవరు కాదనుకున్నా నీకైనా ఈ అభాగ్యురాల్ని చూడాలనిపించినందుకు నాకీ రోజు ఎంతో ఆనందంగా వుంది బాబు" విలపించింది కన్న కొడుక్కి దూరమైన ఆ మాతృహృదయం.

"చదువైన వెంటనే హైదరాబాదులో ఉద్యోగమవడం వలన మిమ్మల్ని చూడడం అయింది కాదు. అనుకోకుండా మన వూరి బ్రిడ్జి నిర్మాణాన్ని తనిఖీ నిమిత్తం నన్ను పంపారు. ఊళ్ళో దిగగానే నిన్ను చూడాలనిపించి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చేసాను. చంద్రం ఏడీ?......" అంటూ నలుదిశలా దృష్టిసారించాడు చంద్రమౌళి.

"ఏం చెప్పేది బాబు. అంతా నా కర్మఫలం. కొడుకేదో ఉద్ధరిస్తాడని వాడి కోసం ఉన్నదంతా ఊడ్చి పెట్టాను. రెక్కలొచ్చిన ఆ పక్షికి మరి ఈ తల్లి అవసరం లేకపోయింది".

వర్ధనమ్మగారి మాటలకు మౌళి నయనాలు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి.

"అమ్మా, నాతో వచ్చేయమ్మా. నువ్వొక్కత్తివీ ఇక్కడేం వుంటావు?.... నిన్ను పువ్వుల్లోపెట్టి పూజించుకుంటాను. నీకే కొరతా రానీయకుండా చూసుకుంటాను" బ్రతిమాలుతున్నట్లుగా అన్నాడు మౌళి.

"నువ్వు నాకు ఏమౌతావని నీతో రమ్మంటావు బాబు" ఎదురు ప్రశ్న వేసింది వర్ధనమ్మ.

"అదేమిటమ్మా అలా అంటావు. నువ్వు నాకు ఏమీకావా? కడుపున పుడితేనే బిడ్డ లేకుంటే కాదు అనుకోకమ్మా. అనాథగా నీ గుమ్మంలోకి వచ్చినప్పుడు అన్నం పెట్టిన అన్నపూర్ణవి. నువ్వు ఏ తోడూ లేకుండా ఒంటరిగా బాధ పడుతూ వుంటే నేను చూడలేనమ్మా."

"బాబూ!"

"మాతృదేవో భవ, పితృదేవో భవ, ఆచార్యదేవో భవ అన్నారు. పెద్దలను స్తుతించేటప్పుడు మాతృమూర్తికే ప్రథమ స్థానం కల్పించబడింది. తల్లీ, తండ్రి, గురువు దైవంతో సమానమని మన శాస్త్రాలు, పురాణాలు ఘోషిస్తున్నాయి. వారిలో తల్లికి అత్యంత ప్రాధాన్యమివ్వబడింది. నేను నీ కడుపున పుట్టకపోయినా నువ్వు నాకు అమ్మవేనమ్మా. దానినెవరూ కాదనలేరు. అన్నం పెట్టి ఆదరించి అభిమానించిన ప్రతి స్త్రీ మాతృమూర్తే. ఈ అవసాన దశలో నా తల్లికి సేవ చేసుకునే భాగ్యం కలిగించమ్మా" కాళ్ళ మీద పడి ప్రాధేయ పడసాగాడు మౌళి.

తన జీవితానుభవాలన్నీ మీనాక్షి ముందుంచి కళ్ళు వత్తుకుంది వర్ధనమ్మ.

ఆవిడ మాటలు విన్నాకా కనువిప్పైంది మీనాక్షికి.

అంతే, వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ అరుగు మీద పడుకున్న బాబీని గభాలున హృదయానికి హత్తుకుని వాడి ముఖమంతా ముద్దులతో నింపేసింది.

● *ఆంధ్రసచిత్ర వారపత్రిక 30–10–87.* ●